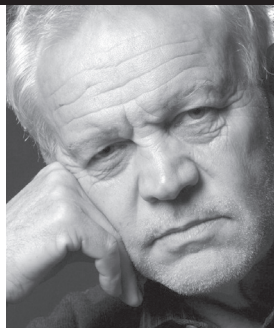


*Kristijan Muck*



## Ni konca

z eno besedo  
stakneš  
osebo  
ki je ni za obzorjem temè  
a ta je  
v očesu  
kjer šteje  
tišina čez vse

bliža se  
neobstoječe  
pride do  
sebe  
izstopi  
in gre peš  
dalje  
do tebe

poldan se vdre v drug poldan  
in vnovič se drugi poldan vdre  
in vnovič se vdre  
to je čas  
okras smrti  
a vendar ni  
le svet je  
vase zaprt

molč je  
bela tolažba  
raztrgana  
v krike  
črna ozvezdja  
v tem vesolju  
so bera  
sprhnelega gnezda

dvokrilna vrata odpirajo v telo  
enkrat milino vrta  
drugič piš orkana  
dušica mila pa  
kakršna je  
vrtljiva  
radostno  
sprejme vse

pesmi se ubadajo  
z glavnikom  
s cigaretami  
navsezadnje  
zakaj ne z obrestmi  
a vse to nima nič opraviti  
s tem kar je onkraj  
njihove zavesti

bel drog  
se prevrne  
telebne na tla  
presekal je ozračje  
zmedo komaj slišnih glasov  
razgrnil podobo  
mene in tebe  
razdvojil na pol

razstavljena beseda  
diha v belem zraku  
njene odprtine  
tišje od tišine  
zgnetena eksplozija  
se obotavlja  
čaka na vzrok  
izgine

gmota v ustih  
se dotika  
zob in dlesni  
otipava obok neba  
modrino preizkuša  
ki jo duša golta  
preden zgrije  
meso jezika

pomen  
škoduje poeziji  
res je  
kajti kdo ve  
kaj sploh je to  
kar biva  
v tem kar nismo  
razen kot telo

napraviti piko na i  
okroglo zanko iz vrvi  
vbod do srca  
se prepustiti uspavalni tableti  
izbrati kaliber revolverja  
ali posuti s konfeti  
zaključno besedo  
umreti

nimam pojma  
kdo je ta  
ki je kot jaz in on  
čeprav so črke tiha melodija  
abeceda izruvanega reda  
brez zveze s čimer koli  
razen z videnjem  
neskončnega obsega

enote nekega seštevka  
nabite z neskončno zgodovino  
svojih delcev  
so nične  
z neštetimi vesolji  
valovijo druga v drugi  
skrajna podoba  
razmnožene ničle

vem  
več kot števil je vesolij  
čutim kako zabavna je  
samozavest mišljenja  
za bitja davna v meni  
zato moj svet  
razumljen ne bo  
nikoli

v megli lebdi  
ljubezen čaka  
na razgovor  
o konju in ptici  
o petru in pavlu  
o kamnu in nebu  
išče vero  
svoj tovor

hoja nazaj tja  
kjer sem bil kot otrok  
skozi meso  
v jase brezumja  
stopinje k življenju  
kjer ni sveta  
in je zanj vzrok  
nič od drugod

lepota morja  
je iz enega kosa  
izklesana in skrita  
na dnu očesa  
brez obzorja  
in lune  
tihota globin  
gole strune

kdor vidi čvrsto misel  
svojo trmo  
čeprav je tisočkrat že visel  
nad prepadom  
ne sliši valovanja  
ki razganja  
njegov obraz  
bel smisel

svinčeno meso  
v njem križ  
iz opek  
katedrala sanja  
o tratah vesolja  
v njih kali  
cvet  
izrezanih vek

jaz grem tja  
on gre od tam  
oba sva prehod  
ne veš kam  
brez smeri  
zgrabiš nož  
kož se znebiš  
vdreš do kosti

iz gore in morja  
se prebija božja dekla  
zamahuje s koso  
ker bi rada rekla  
da ni smrt  
ampak gol život  
ki pomaga biti  
brez črt in zgod

spomin je kamnosek  
zgubljen in neroden mož  
v skali išče čas  
zdrobljen lastni obraz  
v srcu bel utrip  
zven sinjih  
črnih dni  
neslišnih melodij

zapustiš um  
in greš na pot  
jahaš na luni  
za tabo šum  
prispeš  
do temnega sonca  
zvon v njem poje  
ni konca